

KIYASH MONSEF

OLIPA
KER-
RAN

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

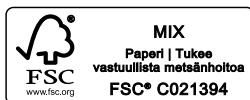

KIYASH MONSEF

**OLIPA
KER-
RAN**

SUOMENTANUT RIINA VUOKKO

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Englanninkielinen alkuteos

Once There Was

Text © 2023 by Kiyash Monsef

Jacket illustration © 2023 by Mike Heath

Jacket design by Krista Vossen © 2023 by Simon & Schuster, Inc.

All rights reserved, including the right of reproduction
in whole or in part in any form.

This book is a work of fiction. Any references to historical events, real people, or real places are used fictitiously. Other names, characters, places, and events are products of the author's imagination, and any resemblance to actual events or places or persons, living or dead, is entirely coincidental.

Originally published by arrangement with Simon & Schuster Books For Young Readers, An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division

SUOMENKIELINEN LAITOS © RIINA VUOKKO JA WSOY 2023

ISBN 978-951-0-49066-2

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

PAINETTU EU:SSA

Jane McGonigalille

TYTTÖ, JOKA PELASTI YKSISARVISEN

Olipa kerran, ja kerran ei ollut.

Kauan sitten eräs tyttö lähti keräämään sieniä metsästä, joka levittäytyi Elbursvuorten ja Kaspienmeren välissä.

Edellisenä päivänä oli satanut. Maa oli pehmeää ja kosteaa, ilma tuoksui savelta ja sammalelta. Oli juuri sopiva päivä sienestykseen, ja tyttö oli jo saanut korinsa melkein täyteen siiliorakkaita ja koppelokääpiä, kun hän kuuli jostakin puiden takaa outoa ääntä. Kuulosti siltä kuin jokin eläin olisi huutanut kivusta.

Metsässä oli leopardeja, karhuja ja sakaaleja, mutta tytön mielestä yhdenkään eläimen ei pitänyt joutua kärsimään. Niin hän lähti äänen suuntaan katsomaan, pystyisikö auttamaan. Pienen matkan päässä polusta, aukiolla syvällä metsän siimeksessä, hän näki millainen olento ääntä piti.

Yksisarvinen oli jäänyt jalastaan kiinni metsämiehen paulaan. Se oli peloissaan, ja jalasta vuoti verta. Se oli valtava eläin ja täysin villi. Tyttö ei ollut koskaan ennen nähnyt mitään sen kaltaista ja tiesi heti löytäneensä jotakin ihmeellistä. Hän tiesi myös, että kun metsästäjä palaisi kokemaan pyydyksiään, yksisarvisen taru päättyisi siihen. Niinpä tyttö

nieli pelkonsa ja lähestyi eläintä niin lempeästi ja varovaisesti kuin vain pystyi. Hän tarjosi sille poimimiaan sieniä, jotta se rauhoittuisi. Kun hänestä tuntui, että oli turvallista mennä vielä vähän lähemmäs, hän kumartui ja irrotti ansalangan eläimen jalasta.

Yksisarvisen jalat olivat niin pitkät ja sarvi niin terävä ja hurjan näköinen, että tuntui kuin se olisi täyttänyt koko aukion. Tyttö seiso i liikkumatta, ihmetys ja pelko olivat jähmettäneet hänet paikalleen. Yksisarvinen katseli pitkään pelastajaansa. Sitten se astui varovasti loukkaantuneella jalallaan kohti tyttöä, kumarsi valtavaa päätään ja survaisi sarvensa tytön rintaan, suoraan sydämen yläpuolelle.

Tyttö kaatui maahan, ja samalla yksisarvisen sarvesta lohkesi sirpale. Se jäi tytön rintaan, kun valtava eläin veti sarvensa pois. Yksisarvinen katseli tyttöä vielä hetken, kääntyi sitten ja loikki metsän suojaan loukkaantunutta jalkaansa aristellen, eikä kukaan enää nähnyt sitä sataan vuoteen.

Tytön haava vuoti verta, ja hän oli järkytyksestä toaltaan, mutta onnistui silti raahustamaan takaisin kotikyläänsä metsän laidalle. Heti kylään päästyään hän lyyhistyi maahan, ja hänet kannettiin vuoteeseen. Siinä hän makasi monta päivää. Alkuun kukaan ei uskonut, että hän jäisi henkiin. Mutta seuraavana päivänä haava ei enää vuotanutkaan verta. Kolmen päivän kuluttua kipu alkoi laantua. Päivä päivältä haava kuroutui umpeen ja kutistui, kunnes tytön sydämen yläpuolella oli jäljellä enää kuunsirpin muotoinen arpi. Pieni palanen yksisarvisen sarvea oli asettunut paikalleen ja jäänyt hänen rintaansa.

Aika kului, ja tyttö varttui naiseksi. Hän meni naimisiin ja sai lapsia, ja kun lapset syntyivät, huomattiin, että joillakin heistä oli rinnassaan kuunsirpin muotoinen syntymämerkki. Ja niin oli joillakin heidän lapsistaan, ja joillakin lasten lap-

sista, ja niin edelleen. Varmasti ei kukaan voi tietää, mutta sanotaan, että sen tytön jälkeläisiä on elossa vielä tänäkin päivänä ja että osalla heistä on edelleen ihossaan jälki juuri siinä kohdassa, johon yksisarvinen kosketti tyttöä.

Ja kuiskien kerrotaan sellaisestakin mahdollisuudesta, että heissäkin on pieni palanen yksisarvista.

TYÖ

Ei olisi pitänyt suostua hoitamaan vastaanottotiskiä.

Eläinlääkäriasema ei ole oikea paikka kiukkuisille ja kärsimättömille ihmisille, ja minä olin raivoissani kaikelle ja kaikille koko maailmankaikkeudessa. Mutta Dominicin pitää päästä ruokatauolle ja kaikilla apulaisilla oli kädet täynnä työtä, ja niin kuin isä olisi sanonut: *Marjan, ei maailma lakkaa pyörimästä, vaikka meitä miten harmittaisi.* Minkäpä sille mahtoi. Minun oli hetken ajan pidettävä pystyssä eläinlääkäriasemamme julkisivua. Siinä minä sitten istuin tiskin takana ja rukoilin, ettei puhelin soisi tai aulan ovi kävisi ainakaan puoleen tuntiin, niin että saisin olla kaikessa rauhassa maailmalle vihainen.

Kiukkuuni oli oikeastaan kaksi syytä. Ensimmäinen niistä oli eläinlääkäriasema itsessään. Viimeiset kolme viikkoa Länsi-Berkeleyn eläinklinikka oli nimittäin kuulunut minulle. En ollut koskaan sitä itselleni halunnut, eikä toisen high school -vuoteni ensimmäinen viikko ollut ihan maailman paras aika ryhtyä velkaisen eläinlääkäriaseman omistajaksi. Koulunkäynnin, läksyjen ja jonkinlaisen sosiaalisen elämän lisäksi minun piti nyt huolehtia palkoista, vuokranmaksusta, sähkölaskusta, vakuutuksista ja vaikka mistä muistakin velvollisuuksista, joita en olisi halunnut. Muun

muassa vastaanottotiskin takana istumisesta sen aikaa, että Dominic sai syödäkseen.

Ja sitten se, miten kaikki oli tapahtunut.

Eläinlääkäriasema oli kuulunut isälle. Isä oli eläinlääkäri ja oli omistanut klinikkan niin kauan kuin muistin. Isät eivät yleensä jätä firmojaan teini-ikäisille tyttärille. Mutta isä ei ollutkaan ihan tavallinen isä. Eikä hänellä sitä paitsi pahemmin ollut valinnanvaraa.

Poliisi ei osannut oikein sanoa, millä tavalla isä oli tapettu. Murha-asetta ei löytynyt, mutta ei tuntunut myöskään todennäköiseltä, että kukaan olisi voinut tehdä sellaista paljain käsin. Kuulin, kuinka yksi ensihoitajista sanoi, että isä oli näyttänyt lähinnä rekan alle jääneeltä. Mutta sekään ei selittänyt palovammoja.

Epäiltyjä ei ollut. Ei sormenjälkiä, ei jalanjälkiä. Ei DNA:ta, ei pudonneita hiuksia tai ihosta irronneita hitusia tai mitään muutakaan, mitä telkkarisarjoissa aina löydetään. Ei valvontakameran kuvaa. Ei mitään motiiviakaan, ei sellaista mitä kukaan olisi keksinyt. Kotoa ei ollut varastettu mitään. Mihinkään ei ollut koskettu, paitsi siinä huoneessa, missä isä kuoli.

Se oli siis se toinen juttu, josta olin vihainen.

Olin käynyt klinikalla edellisellä viikolla suunnilleen joka päivä. Enimmäkseen pysyttelin isän vanhassa työhuoneessa, joka oli hiljainen ja pieni ja tuntui maailman ainoalta turvalliselta paikalta. Tai sitten luuhasin toimenpidehuoneessa, missä sain kadota maskin taakse eikä minun tarvinnut tehdä mitään muuta kuin silitellä eläimiä ja rauhoitella niitä. Aulan vastaanottotiskillä tunsin itseni suojattomaksi. Vähän niin kuin koiranpentu eläinkaupan näyteikkunassa, paitsi etten minä mikään koiranpentu ollut vaan ahma. Raivotautinen ahma.

Kukaan muu ei kuitenkaan nyt voinut tätä hommaa hoitaa, joten minun oli se tehtävä. Istahdin Dominicin tuoliin ja puristin kädet nyrkkiin niin tiukasti, että kynnet melkein painuivat läpi kämmenestä. Sainpahan ainakin muuta ajateltavaa. Yritin vakuuttaa itselleni, että selviäisin tästä kyllä – en mitenkään hyvin, en mitään sinne päinkään – mutta selviäisin kuitenkin, kunhan ei vain tarvitsisi puhua kenellekään.

Sitä minä vakuuttelin itselleni silläkin hetkellä, kun ovi aukesi.

Tulija käveli empimättä suoraan vastaanottotiskille kuin lämpöhakuinen ohjus, jonka kärkeen oli piirretty hymynaama. Nuori nainen, ehkä vähän yli kahdenkymmenen. Ruskeat hiukset, sirot metallisankaiset lasit, ruskeat silmät, joiden katse lukittautui minuun samalla hetkellä, kun nainen minut näki. Hymy, joka sai minut tuntemaan itseni yhtä aikaa ystäväksi ja saaliiksi.

Naisella ei ollut lemmikkieläintä mukanaan. Se on eläinlääkäriasemalla vähän huolestuttava merkki.

»Sinä olet varmaan Marjan», nainen sanoi. »Otan osaa, isäsi vuoksi.»

Hän tiesi nimeni. Entistä huolestuttavampaa.

»Kuka sinä olet?» Ääneni oli niin terävä, että olisi voinut leikata luuta, mutta naisen hymy ei hyytynyt.

»Emme ole tavanneet», hän sanoi.

»Oliko isä sinulle velkaa?» minä kysyin. »Siinä tapauksessa kannattaa ottaa yhteyttä isän kirjanpitäjään, ja voin kyllä luvata, että...»

Nainen keskeytti minut heilauttamalla kättään, kaiveli hetken kangaslaukkuaan ja laski sitten vastaanottotiskille käyntikortin. Kortissa ei kuitenkaan lukenut mitään, siihen oli painettu vain kuparinhohtoisella metallipainatuksella

jokin symboli – teekannu, jonka sisällä oli käärmemäistä kie-
muraa. En sanonut mitään, odotin vain että nainen selittäisi
mitä katselin, kunnes kävi selväksi, että nainen puolestaan
odotti, että minä tunnistaisin kuvion.

»Eikö?» hän kysyi lopulta. Pudistin päätäni. Nainen
hymyili taas, mutta surullista hymyä. »Hän ei siis kertonut
sinulle. Missä voisimme puhua?»

»Mistä meidän pitäisi puhua?» minä kysyin.

»Monenlaisesta», nainen sanoi. »Isästäsi. Siitä mitä hänelle
tapahtui.» Nainen piti tauon. »Työstä.»

Työstä.

Kun kuulin, miten nainen lausui sanansa, jotain läm-
mintä ja outoa läikähti rinnassani. Ehkä sekin oli vain raivoa
– vuosikertaraivoa, jota olin säilönyt sisälläni pitkään. Tai
ehkä jotain muuta. Ehkä se oli uteliaisuutta.

Ehkä se oli toivoa.

Olin aina joskus vastannut isän puhelimeen hänen puoles-
taan. Isä ei tosin pitänyt siitä yhtään.

»Onko Jim Dastani tavattavissa?» toisessa päässä kysyttiin.
Se kuulosti minusta aina oudolta. Isän nimi oli Jamsheed.
»Jim» kuulosti harvinaisen ankealta amerikkalaistukselta.
Tavanomaisempaa nimeä oli vaikea kuvitella, eikä se sitä
paitsi sopinut isälle alkuunkaan.

Huusin aina mahdollisimman kovaan ääneen *ISKÄÄÄ!*
Sinua kysytään! sillä mikäpä olisi antanut soittajalle epäam-
mattimaisemman vaikutelman. Isä säntäsi alakertaan kaksi
porrasta kerrallaan. Aina kun hän oli ärtynyt, ilme hänen
kasvoillaan muistutti lähinnä kivuliasta hymyä. Jos nyt totta
puhutaan, monet asiat näyttivät isän kohdalla jotenkin
kivuliailta – syöminen, nauraminen, nukkuminen. Siksi kai
hänellä olikin tapana laiminlyödä niitä kaikkia.

Isä nappasi puhelimen kädestäni ja katsoi minua ankarasti, ikään kuin aikoiis langettaa minulle jonkin rangaistuksen. Sellaista hän ei kuitenkaan koskaan tehnyt. Mitenpä isä olisi voinutkaan minua rangaista? Määrätä kotiarestiin? Mutta kotiarestiakaan ei voi määrätä, jos ei ole paikalla valvomassa sitä.

Isä meni omaan huoneeseensa puhumaan puhelua eikä sanonut minulle sanaakaan. Hän sulki oven perässään, ja vaikka olisin painanut korvan oveen kuinka tiiviisti, kuulin vain epämääräistä mutinaa.

Puhelut eivät koskaan kestäneet kovin pitkään. Heti kun puhelu oli päättynyt, isä avasi oven ja antoi puhelimen takaisin minulle. Hän ei ollut enää vihainen, ei edes ärtynyt. Mielessään hän teki jo lähtöä, pakkaili tavaroitaan ja oli matkalla lentokentälle tai rautatieasemalle tai minne helskuttiin sitten olikin menossa.

»Minne nyt sitten tällä kertaa?» kysyin, kun halusin olla oikein ärsyttävä.

Jos oli tuuria, isä saattoi sanoa jotakin sellaista kuin: »vähän lämpimämpään paikkaan» tai »yhteen hiljaiseen pikkukaupunkiin». Ei ollut ihan selvää, puhuiko isä minulle vai muistutteliko vain itseään siitä, millaiset vaatteet milläkin kerralla piti pakata mukaan.

Varsinainen lähtörituaali suoritettiin vasta ulko-ovella. Isä pysähtyi ovensuuhun aivan kuin olisi äkkiä muistanut jotain ja kääntyi ympäri. Minä olin eteisessä odottamassa, että hän kääntyisi.

»Marjan», isä sanoi, »kaikki mitä tarvitset on —»

»Joo joo, tiedetään.» Turha sitä litaniaa oli aina käydä läpi – luottokortti keittiön laatikossa, käteistä kirjekuoressa tiskipöydän vieressä. Palokunnan ja poliisin puhelinnumerot teipattuna paikallisen taksifirman ja luotettavimmin kotiin

toimittavan pizzerian yhteystietojen viereen. Kaikki mitä tarvitsin oli siellä missä ennenkin.

Sitten tuli lupaus. »Palaan ihan pian.»

»Ihan pian» saattoi tarkoittaa yhtä päivää tai viikkoa. Se selvisi vasta kun isä tuli takaisin.

Sitten hän laski laukkunsa alas ja halasi minua. Kai minä halasin takaisin, silloin kun olin pienempi. En oikein muista enää. Isä piteli minua siinä hetken, ja sitten oli vuorossa anteeksipyyntö.

»Anteeksi. Jonakin päivänä...»

Aivan niin. Jonakin päivänä minä vielä ymmärtäisin.

Kun olin pieni, luulin että kaikilla eläinlääkäreillä oli sellaisia asiakkaita. Vasta kun äiti kuoli, tulin ajatelleeksi, että se oli oikeastaan aika kummallista. Suutuin isälle aina, kun hänen piti yllättäen lähteä jonnekin. Sitten isompana aloin vielä paljon ikävämmäksi. Syytin isää kaikesta mahdollisesta. Huumeiden salakuljetuksesta. Vakoilusta. Siitä, että hänellä oli toinen perhe jossain muussa kaupungissa. Tai ehkä minä olin se toinen perhe.

»Minun apuani tarvitaan», oli aina isän ainoa selitys. Ja koska tiesin, ettei isälle mikään muu ollut yhtä tärkeää kuin hänen työnsä, minä uskoin häntä.

Sitten hän sanoi: »Olet minulle rakas.»

En oikein tiedä, mitä isä sillä tarkoitti. Aina kun hän sanoi niin, hän oli lähdessä pois.

Lopulta oli viimeisen katseen vuoro. Kun isä katsoi minua, tunsin olevani kuin tutkimuspöydällä nököttävä eläin, jolta isä yritti löytää kasvainta tai tulehdusta tai matoa silmästä. Ja sitten pieni lannistunut huokaus, ikään kuin peli olisi jo ollut menetetty, minkä vian isä minussa sitten näkikin.

Sillä tavalla isällä oli tapana lähteä aina siitä alkaen, kun minä oli kymmenvuotias, ja jättää minut ypöyksin miettimään, mitä minussa oli vikana.

Ja sitten lopulta hän jätti minut yksin ikuisiksi ajoiksi.
Sitä se työ tarkoitti.

Onneksi tohtori Paulson päästi apulaisensa hetkeksi päivystämään vastaanottoon, kun kävin pyytämässä. Johdatin naisen isän työhuoneeseen ja suljin oven perässämme.

Työhuonetta ei ollut suunniteltu tapaamisia varten. Seinät olivat liian lähellä ja pöytä oli liian iso. Kaksi ihmistä mahtui huoneeseen mukavasti vain, jos toinen istui lattialla, niin kuin minä aina teinkin silloin kun isä vielä eli. Mutta tämä ei ollut sellainen tapaaminen, ja niin me molemmat ahtauduimme pöydän ympärille ja yritimme siirtää tuoleja niin, että näkisimme toisemme mutta emme olisi aivan kiinni seinässä tai kirjahyllyssä. Minulla oli outo tunne, että isä jotenkin seisoi siinä välissämme ja kääntyili puolelta toiselle niin että meillä olisi mahdollisimman ahdasta. Se oli tietysti mahdotonta.

Lopulta saimme asetuttua niin, etteivät polvet enää osu-neet mihinkään. Nainen laski toisen kätensä pöydälle käm-menpuoli ulospäin ja hymyili minulle.

»Näyttäisikö kättäsi?» hän pyysi.

En tiedä, mitä kuvittelin hänen haluavan, mutta hän esitti pyyntönsä niin itsevarmasti, että laskin käteni hänen kädelleen, kämmen ylöspäin. Ennen kuin ehdin sanoa mitään, nainen iski neulan suoraan etusormeni päähän ja puristi esiin pienen veripisaran.

»Au!» minä sanoin. »Mitä hittoa?»

Vasta kun yritin vetää kättäni pois, tajusin, miten tiukasti hän puristi sitä.

»Hetki vain», hän sanoi. »Ei mitään syytä pelästyä.»

Nainen pyyhkäisi veripisaran ohuella paperinpalalla, jonka asetti sitten väliimme pöydälle. Katselin, miten veri levisi paperille. Nainen irrotti otteen kädestäni.

»Oletko koskaan kuullut Hyrkanian linjasta?» hän kysyi.

»Öh, oletko koskaan kuullut, että olisi kohteliasta pyytää lupa ennen kuin tökkää ketään neulalla? Mitä tuo oikein oli?»

»Steriili neula», nainen sanoi. »Takaan sen.»

Hän nosti paperinpalan pöydältä ja katseli sitä paremmassa valossa. Näytti aivan siltä kuin vereni olisi ollut muodostamassa paperille jonkinlaista kuviota, vaikka vaikea olikin sanoa varmasti. Nainen hymyili huojentuneen ja tyytyväisen näköistä hymyä.

»Anteeksi, että jouduin tekemään noin», nainen sanoi. »Ei tule toistumaan. Mutta entäs Hyrkanian linja? Oletko kuullut siitä?»

En ollut kuullut Hyrkanian linjasta.

»Siinä tapauksessa oletan, ettet tiedä mistään mitään», nainen sanoi, »ja että kaikki, mitä nyt kerron, tulee sinulle yllätyksenä.»

Nainen avasi laukkunsa, otti esiin ruskean kirjekuoren ja työnsi sen pöydän yli minulle.

»Sinun pitää lähteä Englantiin», hän sanoi. »Tänä iltana.»

»Anteeksi kuinka?» minä kysyin.

»Kaikki on maksettu valmiiksi», hän sanoi. »Kaikki mitä tarvitset on tässä kuoressa. Lippuja sai enää ykkösluokkaan. Oletan, että se ei haittaa.»

»Onko tämä joku vitsi?» Nainen ei näyttänyt siltä, että vitsailisi. »Kuka sinä olet? Ja mikä on Hyrkanian linja?»

Nainen ei ollut kuulevinaankaan kysymyksiäni. »Sinua on lentokentällä vastassa mies nimeltä Simon Stoddard. Hän vie sinut eräälle tilalle Midlandsiin. Onko tähän asti kaikki selvää?»

»Täysin. Lennän toiselle puolelle maapalloa, ja joku tuntematon tyyppi vie minut johonkin paikkaan, josta en ole koskaan kuullutkaan. Mitä sitten tapahtuu?»

»Sitten tapaat aarnikotkan», nainen sanoi. »Se on sairaana. Autat sitä.»

»Aarnikotkan», minä sanoin. »Kaikenlaisia häkkilintuja minä tiedän, mutta en kyllä mitään kotkia, onko se joku jalostettu... Ja tiedät kai, etten minä ole eläinlääkäri? Olen viidentoista.»

»Tiedän», nainen sanoi. »Ja ei, häkkilinnusta ei nyt ole kyse.»

Vilkuilin naista vähän väliä ja mietin, oliko tämä joku kummallinen kepponen, mutta naisen kasvoilla oli koko ajan vain sama pieni hymyntapainen, joka tuntui palaneen niihin kiinni. Lopulta otin kirjekuoren ja avasin sen. Kuoressa oli lentolippu – ykkösluokkaan, niin kuin hän oli sanonutkin – ja pino pastellinvärisiä brittiseteleitä. Ne näyttivät ihan aidoilta.

»Aarnikotka», sanoin uudestaan. »Mitä minun aarnikotkalle pitäisi tehdä?»

»Kohtaat sen, tutkit sen, annat suosituksen», nainen sanoi. »Ei muuta. Sitten vain tulet takaisin.»

»Suosituksen?»

»Ymmärrät sitten.»

»Kuka sinä olet?» minä kysyin. »Mitä tämä on?»

Nainen otti silmälasit päästään, taittoi sangat ja laski ne pöydälle.

»Tämä», hän sanoi, »on se työ.»

»Miksi minä tuota uskoisin?» minä kysyin. »Miksi uskoisin mitään tällaisia juttuja?»

»Koska jos luostat minuun, voin ehkä auttaa sinua selvittämään, kuka tappoi isäsi.»

Naisen kasvot muuttuivat hetkessä kujeilevista vakaviksi.

»En tiedä kuka se oli», nainen sanoi vastauksena kysymykseen, jonka oli kai nähnyt kasvoillani. »Mutta haluaisin selvittää. Haluaisin auttaa. Me haluaisimme auttaa.»

»Ketekä te?»

Nainen nojasi kätensä pöytää vasten ja kumartui minua kohti. »Mainitsiko isäsi koskaan Ithacaa?»

»Ithacaa?»

»Tiedän, että sinulla on nyt raskasta. Ja tiedän, että mielesi tulvii kysymyksiä. Nyt on parempi näin. Puhutaan sitten, kun tulet takaisin.»

»Mistä päättelet, että olisin lähdössä? Minulla on tämä klinikka. Enkä voi olla pois koulusta.»

»Etpä tietenkään», nainen sanoi ja nousi seisomaan niin nopeasti, että liike olisi näyttänyt teatraaliselta, ellei huone olisi ollut niin ahdas. Hän nyökkäsi kohti kirjekuorta, jonka sisällön olin levittänyt viuhkaksi eteeni. »Pidä nuo kuitenkin tallessa siltä varalta, että muutat mielesi.»

Sitten hän kääntyi ja lähti.

Teknisesti ottaen minulla tosiaan oli tämä klinikka. Olin kuitenkin varma, että muutaman kuukauden päästä koko eläinlääkäriasema menisi joka tapauksessa nurin. Kun kirjanpitoa katsoi, tuntui käsittämättömältä, miten se ylipäätään oli tähän asti pysynyt pystyssä. Jopa Dominicista, joka oli viimeiset pari vuotta pyörittänyt toimistoa järkkymättömän luottavaisena, tuli nykyään mieleen koiratarhan vanhin asukki, joka oli jo luopunut toivosta, että ikinä löytäisi oman kodin.

Ja koulu taas, no. En ollut käynyt koulussa sitten isän kuoleman. Ei minulla ollut minkäänlaista hinkua mennä sinne. Kammotti ajatuskin, että koko luokka vain tuijottaisi minua ja yrittäisi keksiä jotain sanottavaa.

Keräsin rahat ja liput pöydältä ja panin ne takaisin kirjekuoreen. Oli helpompi puhua järkeä itselleen, kun ei tarvinnut samalla tuijottaa seteliläjää ja ykkösluokan lentolippua, jolla pääsisi pois täältä. Nousin ja lähdin aulaan.

OLIPA KERRAN, JA KERRAN EI OLLUT.

Kun Marjan oli pieni, isä kertoi hänelle tarinoita myyttisistä olennoista.

Isänsä kuoleman jälkeen Marjan Dastani saa tietää, että isä ei ollutkaan vain tavallinen eläinlääkäri vaan hänen työtään oli hoitaa taruolentoja ympäri maailman. Marjan vedetään mukaan synkkään verkostoon, ja totuuden palasia kootessaan turhautunut Marjan uppoaa yhä syvemmälle taruolentojen kohtaloihin ja isänsä murhan sokkeloihin. Hän saa apua kahdelta epätodennäköiseltä ystävältä, kotoaan karanneelta teininoimalta Mallorynilta ja hurmaavalta brittipoika Sebastianilta, joka tietää millaista on kasvaa aarnikotkan kanssa. Mutta kun maailman tasapaino uhkaa järkkyy, täydellisen tuhon voi lopulta estää vain Marjan.

Mikä on se jokin, joka erottaa Marjanin kaikista muista ihmisistä – yksisarvisen jättämä arpi rinnassa vai vielä mahtavampi taikuu?

Lumoava ja arvoituksellinen *Olipa kerran* on iranilais-amerikkalaisen **Kiyash Monsefin** esikoisromaani. Se nousi heti ilmestyttyään New York Timesin bestsellerlistalle.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-49066-2

KANNEN KUVA: MIKE HEATH

KANNEN SUUNNITTELU: KRISTA VOSSEN